

השבת של רבי נחמן זצ"ל מברסלב

כל מה שמתנגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתנגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קלימ"ב, סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

שבת תצוה

להעלות נר תמיד ... (כז, כז)

שורש הנשמה הוא בחינת רצון, ועל כן נקראת נפש מלשון רצון. ותקף הרצון הוא כמו נר דולק כי האהבה והרצון בוער להשם יתברך ברשפי שלהבת י"ק שממנו מדליקין כל הנרות הקדושים בחינת לאנהרא בוצינין ולאדלקא שרגין (להאיר המאורות ולהדליק הנרות) שזה בחינת אור הנשמה שנקראת נר, ואור הנר הזה הוא יכול להאיר בכל מיני חשך וצלמות בתוך עצם גשמיות הגוף והעולם הזה הנקרא חשך. כי איך שהוא אף על פי כן לבו בוער עדיין ברשפי אש וכו' להשם יתברך אשר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו'.

והנה יש שבע מדות דקדשה וכן להפך, והאדם בא לזה העולם להתנסות בזה שיעבר' עליו כמה מיני חשך הכלולים בשבעה, שזה בחינת שבעה מדורי גיהנם שהאדם נענש בהם, חס ושלום, כשלא עמד בנסיון ונכשל בהם בחינת ושבעה עדנין יחלפון עלוהי [שבעה זמנים יעברו עליו]. ובפרט מי שרוצה להתחיל לכנס בעבודת ה',

שאי מתגבר עליו הבעל דבר יותר ויותר ובהכרח שיעבר' עליו כמה וכמה מיני חשך כמעט בלי שיעור והכל כולל בבחינת שבעה נפילות, בחינת שבע יפול צדיק וכו', וכל קיומו בכל מיני נפילות הוא על ידי הרצון דקדשה, היינו להתחזק בכל מה שעובר עליו לבלי להניח את הרצון דקדשה ולהתחיל בכל יום מחדש ברצונות חזקים להשם יתברך. ואזי הרצון דקדשה מאיר לו כמו נר ממש שמאיר בכל מיני חשך שבעולם. וזה בחינת שבעת הנרות של המנורה להאיר בכל מיני נפילות שהם בחינת שבעה כני"ל, ולזכות לתורה ותפלה שהם גם כן בחינת שבעה כמבאר בפנים. אבל אי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי שמקשרין את

עצמו לצדיקי אמת שהם בחינת משה שנסתלק ברעוא דרעוין ברצון שברצונות והוא מכניס תוקף הרצון דקדשה בכל אחד ואחד, אפילו אם נפל למקום שנפל, חס ושלום, הוא מכניס בו גם כן שיתגבר בתקף הרצון הטוב ועל ידי זה הוא מעלהו משמד לרצון. (לקוטי הלכות - הלכות ברכת השחר ה' - אות מ"ד לפי אוצר היראה - רצון - אות ד')

ונקדש בכבודי ... (כט, כט)

צריך להתיירא ולפחד מן הכבוד, כי כבוד הוא סכנה גדולה, סכנות נפשות, כי הוא דן את כל הדינים, כמו שכתוב (תהלים כד): מלך הכבוד, כי כבוד הוא בחינת מלכות, הדן את הכל. ואזי הכל חוקרים ושואלין: מי הוא זה מלך הכבוד, אם הוא ראוי לזה. וזה שכתוב (שמות כט): ונקדש בכבודי - אל תקרי: בכבודי, אלא: במקבדי (זבחים קטו:), כי על ידי הכבוד יוכל לגרם לו מיתה, חס ושלום, ואזי הוא נשקל במ'אזנים אם, חס ושלום, יפגום בהכבוד כחוט השערה, שלא יקבלו כמו שצריך אזי, חס ושלום, כף חובה מרעת. וזה נקרא: מאזני צדק (ויקרא יט), כי צדק מלכותא קדישא, שהוא בחינת כבוד, מלך הכבוד כני"ל. והיינו מאזני צדק, כי אז נשקל במ'אזנים. (לקוטי מוהר"ן אי - סימן קל"א)

סיפור

(ספר ימי מוהר"ני"ת [רבי נתן] - סימן יח)

... והנה אנכי עזרני השם יתברך שחזרתי לאיתני וכן זוגתי ובני שיחיו. אחר כך אחר פורים נסעתי לנעמירוב, וכוונתי הייתה להתראות פני עם חברי רבי נפתלי, כי ידעתי שרבנו זכרוננו לברכה כבר נסע לדרך נסיעה הנזכרת לעיל, כי חברי רבי נפתלי היה

כותב לי על הפאסט (דרך הדואר) בכל פעם כל מה שעבר כאן, אך נסעתי לנעמירוב כדי לדבר עם חברי רבי נפתלי לשמוע מפיו חדשות שזכה לשמוע בעתים הללו שלא זכיתי להיות אצלו זכרוננו לברכה; ובאתי לנעמירוב ומאת השם הייתה שנתעכבתי שם עד אחר פסח, ובתוך כך שמעתי מרבי נפתלי נרו יאיר כמה מעשיות ששמע מפיו הקדוש שלא נכתבו עדיין כי לא היה מי שיכתבם ואני שמעתיס מפיו חברי הנזכר לעיל, וכתבתים על הספר (אבל שאר המעשיות שמעתי מפיו הקדוש של רבנו זכרוננו לברכה בעצמו). ברוך השם שנתן בדעתי לנסוע לנעמירוב אז, שעל ידי זה הצלתי מעשיות אלו, שאם לא באתי אז לא היו נכתבין כלל והיו נעלמין מן העולם, ועתה כבר החיו כמה נפשות ישראל, ועדיין הם מחיין נפשות הרבה ועתידין להחיות כל ישראל וכל באי עולם, כשיתגלה אמתת קדשת ג'לתו בעולם במהרה בעזרת השם יתברך, ברוך השם אשר עזרני עד כה:

(ספר אבי הנחל אי - מכתב מ"ב, המשך)

מכתב

... זכר נא, אחי חביבי, את החסד

הנפלא והנורא עד אין סוף ואין תכלית שעשה עמך ה' יתברך לקרבך לאור האורות קדוש ונורא כזה, להסתופף בצל קדשתו ולעסק בדבריו הקדושים, הפוך בהם והפוך בהם בכל תורה ובכל שיחה, בודאי תוכל להחיות (ולשמח) עצמך תמיד, ולהחיות גם אחרים בסג'לות יקרות וחמודות של נפשך היקרה וגבוהה מאד, בהסברתך המזהירה, בדבריך הנלהבים וברוח לבך החם כלהב אש להפיץ אור האמת בין אנשי מדע ובין המוני הדור הצעיר. אני בטוח שעל-ידי חזק לבך בהאמת כל-כך, יתן לך ה' חיים ארכים חיים טובים ותצליח ותזכה לזה בזכות וכח הצדיק, שהוא המלך האמתי על כל ישראל לדור דור.

תדע ותאמין באמונה שלמה שאין שום דבר ולא שום עבודה קלה נאבד לעולם, ואפילו התעוררות בעלמא ומחשבה טובה אין נאבד לעולם, כי תכף כשנתעורר באיזה התעוררות בעלמא, ומכל שכן כשעושה איזה עבדה דקדשה, אזי תכף חוטף אותו הצדיק האמת העוסק בתקון נפשות ישראל ומכניס אותו למקום שמכניס לצורך הבניין הנפלא והנורא שהוא עוסק לבנות להכניס לשם כל הנדחים שבעולם ולא ישאר אחד מהם בחוץ, ונעשה על-ידי זה שעשועים גדולים למעלה בלי שיעור.

כשהאדם במיצר גדול, והרע והסטרא אחרא מתגברים עליו כמו שמתגברים, עד שאין לו דרך לנטות ימין ושמאל, עד שנדמה שאפס תקוה, חס ושלום, והוא בעצם דחקו ומיצרי נפשו פונה לה' יתברך מן המיצר, אף-על-פי שמה שפונה עצמו לה' יתברך הוא רק כחוט השערה - הוא יקר מאד בעיני ה' יתברך, ונעשה ממצר - צמר, בחינת חוט של צמר שמלבין העוונות ביום הכפורים.

הצדיק האמת מלמד תמיד זכות על ישראל אפילו על הגרוע שבגרועים והפחות שבפחותים, כי בכלם נמצאים כמה שערות טובות מה שממשיכין עצמן לפעמים מרע לטוב כחוט השערה, ואלו השערות מתקבצים יחד ונקלעים ונשזרים ונעשה מהם אור הציצית הקדושים שהם בחינת חסד עליון ונורא מאד, שורש כל השלוש עשרה מדות של רחמים, ששם נמחלין כל העוונות ונתהפכין לזכיות.

דרישת שלום ברגשי אהבה וגעגועים. המלקט, ישראל דב אודסר

"הלקוטי תפילות מהפך רשעים גמורים לצדיקים גמורים"

פעם אחת אני קראתי בספר בחדר שלי, ובא אלי חבר, וראה שאני קורא בהתעוררות גדול בתוך הספר, והוא ידע שזה מספרי ברסלב; אז אמר לי: "בזה הספר אתה קורא?", אז נדהמתי מאד ונכנסתי בכעס גדול, ואמרתי לו: "זה הספר קודש קודשים, מה אתה אומר", אז הוא אמר לי: "בהמה! אתה לא יודע מה שיש, אתה לא יודע כלום מה שיש בעולם, זה מספרי ברסלב, אסור לקרות בהם! הרב וכל האדמו"רים וכל העולם מתנגדים על זה ואומרים שאסור לקרוא בספרי ברסלב". אני שמעתי הפעם הראשון בחיי, שיש ברסלב בעולם ושאסור לקרוא בתוך הספרים, אז אמרתי לו: "אני לא שומע לכל העולם, לכל האדמו"רים, זה הספר טוב בשבילי, אני ראיתי פלאות כאלה, מה שאי אפשר לספרי".

אז הוא אמר לי: "אתה חוצפן כזה, עז פנים כזה נגד האדמו"ר ונגד כל האדמו"רים, אז אתה לא בן אדם", אמרתי לו: "בשבילי זה טוב!", אז הוא אמר לי: "זה הספר שלי, אני רוצה את הספר", לא רציתי לתת לו, אמרתי לו: "אני זכיתי מן ההפקר בפח אשפה", אז הוא אמר לי: "זה הספר שלי ואני רוצה אותו, אני לא צריך אותו, אני רוצה רק שאתה לא תקרא בו", אז הוא התגבר עלי ולקח ממני את הספר בכת, ונשארתי בלי הספר, אבל שמעתי שיש חסידות בעולם ששמו "ברסלב". נשארתי בלי הספר, אבל אני המשכתי להתבודד, והתפללתי להשם יתברך שירחם עלי, כמו שהתחיל לעזור לי ומצאתי את זה הספר, ואני יודע מה שפעל עלי, אז בקשתי מהשם יתברך שיזמין לי ספרי ברסלב וחסידו ברסלב, אני הגעתי לטבריה ולא יצאתי מטבריה,

לא ידעתי, צפת היה קרוב לטבריה, וכולם נוסעים על מירון כמו באלול, בלי"ג בעומר, ואני הייתי עני, לא היה לי כסף, לא נסעתי לצפת, אם הייתי נוסע לצפת, הייתי יודע אולי, בצפת היה חסידי ברסלב, אבל אני לא ידעתי מחסידי ברסלב, אני בקשתי מהשם יתברך שיזמין לי חסידי ברסלב, אני חשבתי אולי בירושלים, אולי נמצא בעולם באיזה מקום חסידי ברסלב, אז אני ביקשתי ואני בקשתי...

עבר זמן רב, והשם יתברך קיבל תפילתי ושלח לי לטבריה את רבי ישראל קארדונר; הוא לא רצה לזוז ממירון. מה עשה הקדוש-ברוך-הוא? שלח לו מחלה על היד, על יד אחת, והכאבים היו כל כך גדול, שאי אפשר בדרך הטבע לסבול כאבים כאלה, ולא היה יכול

לומר חצות ולא להתפלל ולא ללמוד, רחמנות! אז רבי ישראל תלה את זה לא כמו העולם במקרה, רק הוא ידע באמונה שלמה שזה מהשם יתברך, והתחיל לחשוב: אולי רצון השם יתברך שיסע לטבריה, כי בטבריה הקרירות לא כל כך גדולה, הקור לא כל כך גדול, אז לא יכאב לו כל כך המחלה, לא יהיה לו כאבים גדולים כאלה ויהיה יכול לעבוד השם יתברך, אבל הוא היה מסופק, הוא לא ידע בבירור שרצון הבורא הוא שילך לטבריה, אז הוא לא רצה לזוז. אבל הוא ראה שהכאבים מתגברים בכל פעם יותר, ואי אפשר לו, אז התבודד הרבה והתפלל הרבה להשם יתברך, שיאיר בדעתו בירור גמור, אם רצון השם יתברך שייסע לטבריה, שידע בבירור שילך לטבריה, אז הוא התבודד הרבה על זה והתפלל הרבה על זה, ואחר כל אלה, פתח ספר "ליקוטי הלכות" ומצא בו שרצון הבורא יתברך שייסע לטבריה...

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - מחשבות והרהורים, ט-ז)

כל המחשבות שיש לאדם, כלם באים בתוך הדבור, כי בשעה שהוא חושב המחשבה, רחוש מרחשן שפתותיו. ואף-על-פי שאין האדם מרגיש זאת, אף-על-פי-כן הוא בדקות גדול, כדאיתא בזה"ר, כי כל מחשבה שבעולם שיש לאדם, כלם מכרחים לבוא בתוך הדבור בשעת המחשבה, רק שהוא בדקות מאד (לקוטי מוהר"ן, סימן ס"ו).

יש בני-אדם שיש להם הרהורי עבודה זרה או הרהורי ניאוף, ומתגברים עליהם ביותר בשעת התפלה. ויש שבשעה שעומדים

להתפלל, מזדמנים לפנייהם דמיונות כאלו עומד לפנייהם דמות עבודה זרה או שאר דמיונות רעים, ומבלבלים אותם מאד בשעת התפלה, ויש להם יסורים גדולים מהם, ורוצים להתגבר מאד להעביר אותם המחשבות מדעתם, וזורקים ראשם הנה והנה. אבל דע, שכל מה שיש להם יסורים יותר, וכל מה שהם מתגברים ביותר להעבירם מדעתם, יותר ויותר הם מתגברים אלו הבלבולים רעים והדמיונות, כי כך טבעם, שכל מה שחושבים עליהם יותר לדחותם הם כרוכים אחריו יותר. על-כן עיקר העצה, לבלי להשיג עליהם כלל, ושלא יכפת לה כלל מה שעומדים לפניו אלו הדמיונות והרהורים, ולא ישמע אותם כלל, רק יעשה את שלו במה שהוא עוסק, בתורה או תפלה או משא-ומתן, ולא ישגיח עליהם כלל, ולא יביט לאחוריו אם נסתלקו ממנו, רק יעשה את שלו במה שהוא עוסק, ובזה יסתלקו ממנו ממילא. אך זה הוא רק עצה לפי שעה, והעיקר, שצריך לקדש ולטהר גופו, וילך אצל צדיקי אמת ויורו לו דרכי האמת, אז יסתלקו מעליו בתכלית (שם, סימן ע"ב).

גם עצבות מזיק מאד לזה, ונותן כח לאלו הבלבולים שיתגברו, חס ושלוש. על-כן צריך לבלי להתעצב מזה שיש לו בלבולים אלו, ואל יתיירא ויפחד מהם כלל, רק יסיח דעתו מהם ואל יסתכל עליהם כלל כנ"ל, וישמח את עצמו בכל דרכי העצות המבארים במקומם, ועל-ידי-זה ממילא יסתלקו; רק לא יעמיד הדבר לנסיון להסתכל בכל פעם לאחוריו אם כבר נסתלקו, רק יסיח דעתו מהם לגמרי כנ"ל, והבן! (שם).

מלא רחמים, חומל דלים, אתה יודע כל זה, ואתה

יודע שלגדל התגברותם והתפשטותם אין בידינו לעמד כנגדם, כי אם אתה לבד תעמד בעדנו ותלחום מלחמותינו, ברחמך וחסדיך ובטובך הגדול שאינו נפסק לעולם, ובכח וזכות צדיקך האמתיים העומדים ומתפללים עלינו תמיד. יהמו נא ויכמרו מעיק עלינו וזכנו וחזקנו ואמצנו לבל נסתכל כלל על כל המחשבות הטורדות והמבלבלות, רק נתחזק לעשות את שלנו לעסק בתורה ותפלה, ולא נטה את ראשנו להסתכל ולהשיב על כל הבלבולים הרבים כלל. ונהיה חזקים ועקשנים להחזיק את מחשבתנו במה שאנו עוסקים כרצונך, ולא נביט אחרי הבלבולים כלל עד אשר יסתלקו ממילא על-ידי-זה. ותעזרנו מעתה לקדש ולטהר עצמנו כראוי, עד אשר נזכה שלא יבאו ולא יעלו

עוד על לבנו שום בלבול ומחשבה רעה וחיצונה כלל. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה צ"ב)

ספר המידות

(ספר המידות - אמת, י"כ)

הסימן של השקר - כשלא

יסכימו עליו רבים, והוא משלושה שהקדוש ברוך הוא שונאן.

עשיר מכחש - אין הדעת סובלו והוא נבזה בעיני עצמו.

תקון לפה - שייחן צדקה.

על ידי אמת, העולם נשמר מכל הזקות.

על ידי חנפה, בא לשקר.

מי שנותן צדקה, שכרו שיזכה לאמת.

השקרן שונא עניויות.

אדם נכר על ידי משרתיו, אם הוא אוהב שקר, כי זה בזה תלוי.

לפעמים משרתיו נופלים לעברות על ידי שהוא שקרן, ולפעמים הוא נופל לשקר על ידי משרתיו, שאינם הגונים.

כשאין אמת אין חסד. גם אינו יכול לעשות [חסד] עם בני אדם.

השקר מעכב את הישועה, כי השקר מגלה עוונותיו, כדי שלא יושיעו לו.

האמת הוא פודה מכל הצרות.

www.nanach.org